

Arrest

nr. 223 758 van 9 juli 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VERKEYN
Kaïrostraat 85
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in haar hoedanigheid van bewindvoerder van X, en X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 16 juli 2018 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het e-mailbericht van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 juni 2018.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 10 april 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 april 2019.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat C. VERKEYN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

- 1.1. M.E.M. (hierna: verzoekster) wordt geboren in 1983 te Antwerpen.
- 1.2. Op 27 maart 1984 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor kinderen.
- 1.3. Op 13 oktober 1995 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een bewijs tot inschrijving in het vreemdelingenregister.
- 1.4. Op 29 april 1997 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen geldig tot 12 oktober 2001.
- 1.5. Op 2 oktober 2001 bevalt verzoekster van een dochter, E.M.L. Thans verblijft E.M.L., die de Belgische nationaliteit heeft, in een centrum dat gespecialiseerd is in de opvang van gehandicapten.
- 1.6. In 2002 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen geldig tot 12 oktober 2006.
- 1.7. Op 7 maart 2005 wordt verzoekster in Zweden gearresteerd en op 27 mei 2005 wordt zij aldaar veroordeeld tot een gevangenisstraf van zeven jaar wegens een inbreuk op de wetgeving inzake drugs.
- 1.8. Op 24 maart 2006 wordt verzoekster van ambtswege afgevoerd uit de Belgische bevolkingsregisters
- 1.9. Verzoekster wordt in het kader van een tussenstaatse overlevering overgedragen aan België en wordt op 28 november 2006 opgesloten in een Belgische gevangenis.
- 1.10. In een schrijven van 8 december 2006 deelt de gemachtigde van de bevoegde minister aan het directoraat-generaal Penitentiare Inrichtingen mee dat verzoekster recht heeft op verblijf.
- 1.11. Op 5 maart 2010 keert verzoekster na een uitgangsvergunning niet terug naar de gevangenis. Op 22 november 2017 komt ze *“terug opdagen in de gevangenis van Sint Gillis”*.
- 1.12. Bij beschikking van 19 april 2018 met repertoriumnummer 201/5046 stelt het vrederecht van het vierde kanton, te Brugge vast dat rechterlijke beschermingsmaatregelen over de persoon en de goederen ten aanzien van verzoekster dienen te worden vastgesteld.
- 1.13. Op 7 mei 2018 stuurt de raadsvrouw van verzoekster een e-mailbericht naar de verwerende partij. Ze beschrijft hierin de toestand van verzoekster en wenst verduidelijking te verkrijgen voor wat betreft de verblijfsrechtelijke toestand van verzoekster.
- 1.14. Attaché W.V. beantwoordt dit e-mailbericht met een e-mailbericht van 20 juni 2018.

Het e-mailbericht van 20 juni 2018 wordt door de verzoekende partij aangeduid als de bestreden beslissing en luidt als volgt:

“(…)

Geachte mevrouw V.(…),

Mevrouw heeft haar recht op verblijf verloren overeenkomstig artikel 19 van de wet van 15.12.1980 na een afwezigheid van meer dan één jaar uit het Rijk. Zij werd op 07.03.2005 opgepakt in Zweden en op 28.11.2006 uitgeleverd en opgesloten in de gevangenis van B.(…) om haar straf in België verder uit te zitten.

Met vriendelijke groeten,

(…)”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van het beroep vast.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen bij beschikking van 10 april 2019 de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In deze beschikking werd het beroep onontvankelijk bevonden. De beschikking luidt als volgt:

“Het beroep lijkt onontvankelijk.

De Raad merkt net als de verwerende partij in haar nota met opmerkingen op dat om ontvankelijk te zijn, het beroep gericht moet zijn tegen een uitvoerbare beslissing. Als uitvoerbare beslissing dient te worden beschouwd de handeling waarbij rechtsgevolgen in het leven worden geroepen of worden belet tot stand te komen, met andere woorden waarbij wijzigingen in een bestaande rechtsregeling of rechtstoestand worden aangebracht, dan wel zodanige wijzigingen worden belet (RvS 28 juni 1999, nr. 81.364; RvS 14 juli 2003, nr. 121.603).

De thans door verzoekster als bestreden beslissing aangeduide handeling betreft een e-mail op datum van 20 juni 2018 verzonden door een attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeksters raadsman, waarin wordt gesteld dat verzoekster haar recht op verblijf op grond van artikel 19 van de Vreemdelingenwet heeft verloren omdat zij gedurende meer dan één jaar afwezig was uit het Rijk.

In het administratief dossier bevindt zich een e-mail van de raadsman van verzoekster op datum van 7 mei 2018 waarin de toestand van verzoekster wordt geschetst en waarin gevraagd wordt “(...) wat er nu concreet aan de hand is in het verblijfsrechtelijk onderdeel. Omtrent dit laatste, ontvang ik tevens graag uw berichten tot verduidelijking. (...)” Op 28 mei 2018 verstuurde de raadsman van verzoekster een e-mail waarin de mail van 7 mei 2018 in herinnering werd gebracht. Gelet op het gegeven dat de e-mail van verwerende partij van 20 juni 2018 die wordt aangemerkt als bestreden beslissing duidelijk een antwoord is op een vraag tot informatie van de raadsman van verzoekster en geen antwoord op een verblijfsaanvraag en nergens in het bericht wordt aangegeven dat het e-mailbericht dient te worden beschouwd als de eigenlijke beslissing van het bestuur, kan niet worden vastgesteld dat deze door verzoekster als bestreden beslissing aangeduide handeling een administratieve uitvoerbare rechtshandeling betreft. Het staat verzoekster vrij om een aanvraag tot herinschrijving in te dienen, waarover dan een beslissing kan worden genomen die desgevallend kan worden aangevochten.”

2.3. De verzoekende partij richt op 23 april 2019 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden (cf. RvS 22 november 2018, nr. 13.065 (c)). Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekster ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

2.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 13 juni 2019 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij meent dat wel degelijk een aanvechtbare rechtshandeling voorligt, daar de verwerende partij in het bestreden e-mailbericht een standpunt inneemt. Zij zet haar feitelijke situatie uiteen en licht hierbij toe dat zij reeds op 28 november 2006 vanuit Zweden werd overgedragen aan België om hier haar gevangenisstraf verder uit te zitten en dat de Belgische autoriteiten destijds akkoord waren om haar hier te laten verblijven. Dat deze autoriteiten hier later op zijn teruggekomen, kan enkel blijken uit het bestreden e-mailbericht: zij heeft immers nooit enige andere beslissing ontvangen waarbij*

haar verblijf werd beëindigd of geweigerd en kan dus ook enkel dit e-mailbericht aanvechten. De verwerende partij volhardt in de door haar opgeworpen exceptie.”

2.5. De verzoekende partij kan niet worden bijgetreden waar zij van oordeel is dat het e-mailbericht van 20 juni 2018 wel degelijk een aanvechtbare rechtshandeling vormt. Het louter geven van toelichtingen of het beschrijven van de positie van verzoekster in het licht van de geldende wetgeving, vormt geen voor vernietiging vatbare handeling (cf. RvS 8 maart 2010, nr. 201.605; RvS 24 mei 2018, nr. 241.580). Het dient opnieuw benadrukt dat het de verzoekende partij vrijstaat een aanvraag tot herinschrijving in de bevolkingsregisters in te dienen, dit indien ze van oordeel is dat ze een recht heeft op verblijf heeft, gelet op het gestelde in punt 1.10. en ondanks de vaststellingen dat zij daarna gedurende zeven jaar in de periode 2010-2017 niet is teruggekeerd naar de gevangenis en sedert 2006 niet meer is ingeschreven in de bevolkingsregisters. Dan zal zij een beslissing krijgen die zij desgevallend kan aanvechten. De Raad wijst er daarbij op dat de rechtspositie van de verzoekende partij slechts wordt gewijzigd op het ogenblik dat de verwerende partij daadwerkelijk een beslissing neemt over de individuele aanvraag die zij heeft ingediend (cf. RvS 17 oktober 2011, nr. 215.792).

2.6. Het betrokken e-mailbericht vormt ook geen impliciete beslissing over het verblijf noch ligt hieraan een dergelijke beslissing ten grondslag. Een beslissing over het verblijf veronderstelt immers een aanvraag in het kader van een verblijf. Verzoekster verwijst in haar synthesesmemorie tevergeefs naar het arrest van de Raad van 8 mei 2019 met nr. 203 685. In dit arrest kan niet worden gelezen dat er een impliciete beslissing aan de grondslag ligt van het schrijven van 28 juli 2017 van P.S. van de Dienst Vreemdelingenzaken, gericht aan de raadsman van de verzoekende partij, bedoeld in arrest nr. 203 685. Voorliggende zaak kan ook niet worden vergeleken met de zaak die aan de grondslag ligt van het arrest nr. 239 938 van de Raad van State waarnaar wordt verwezen in de synthesesmemorie aangezien dit betrekking heeft op een zaak waarin wordt beslist exclusief “*contractonderhandelingen*” aan te gaan met de tussenkommende partijen.

2.7. Nu de verzoekende partij er niet in slaagt de inhoud van de bestreden beschikking te weerleggen, blijft deze overeind.

2.8. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. De verwerende partij wordt dan ook bijgetreden waar zij in de nota met opmerkingen opwerpt dat het bestreden e-mailbericht geen aanvechtbare rechtshandeling vormt en het beroep onontvankelijk is.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota, is dan ook gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA